

РЕШЕНИЕ

№ 7424

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Димитрова

Атанас Николов

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8318** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ /Н. - Бюрото/ - адв. З. В., срещу Решение от 24.03.2020 г. на СРС, НО, 101 с-в, по н.а.х.д. № 8077/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-369/08.04.2019 г., издадено от член на Комисия за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора Н. за 8 /осем/ отделни нарушения на чл. 512, ал. 1, вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/ са наложени 8 /осем/ административни наказания „имуществена санкция“, всяко в размер на 1000 /хиляда/ лева.

В жалбата се съдържат оплаквания за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се иска неговата отмяна, съответно и отмяна на процесното НП. Алтернативно се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС в случай на установяване липса на мотиви. Твърди се, че районният съд, макар да е описал подробно фактическата обстановка, е формирал правни изводи единствено по

отношение на три от вменените на касатора нарушения, описани в НП под точки 1, 3 и 5. Излагат се аргументи в тази връзка, че съдът не се е произнесъл по пет от нарушенията. На следващо място, се твърди, че в решението си СРС не е обсъдил нито един от аргументите на сдружението – конкретно касаещи маловажност на нарушенията и приложението на особените правила /различен ред и срокове/, приложими спрямо касатора като сдружение с нестопанска цел, упражняващо специфична дейност по застраховане, които са регламентирани във „Вътрешни правила на Съвета на Бюрата“, както и усложнената обстановка, свързана с кореспонденция с чуждестранни застрахователи, респ. компетентното национално бюро. В тази връзка се претендира липса на мотиви на атакуваното съдебно решение, представляващо съществено процесуално нарушение и касационно основание за отмяна на решението.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. В., поддържа жалбата. Представя писмени бележки с подробно изложени аргументи. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрк. Г.. Оспорва жалбата със съображения, подробно изложени в депозираните писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че при извършена проверка на организацията и дейността на Н. за съответствието им с Кодекса за застраховането, Вътрешните правила на Съвета на бюрата и Устава на Н., обхващаща периода от 01.01.2018 г. до 30.06.2018 г., служители на КФН, Управление „Застрахователен надзор“ констатирани, че сдружението се е произнесло със забава спрямо установения в чл. 496, ал. 1 от КЗ срок по отношение на следните заявени пред него претенции, за което на същото е съставен АУАН с подробно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени, както и с посочената правна квалификация, както следва:

1. По претенция № BG18MK00002:

Претенцията е предявена пред Н. на 02.01.2018 г. за изплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди. Външният изпълнител по претенцията [фирма] е представил пред Н. становище, ведно със събраните доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията на 28.02.2018 г. Предвид гореизложеното, за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - до 02.04.2018 г. да се произнесе по нея. Н. се е произнесло по претенцията с плащане на обезщетение на 02.05.2018 г. (видно от платежно нареждане), със закъснение от един месец. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ.

Нарушението е извършено на 03.04.2018 г. в [населено място].

2. По претенция № BG18TR00006:

Претенцията е предявена пред Н. на 04.01.2018 г. за изплащане на обезщетение за имуществени вреди. В резултат на отправено запитване до Националното бюро на Турция е получен отговор, че за виновното МПС няма валиден сертификат „Зелена карта”. Съгласно чл. 9, т. 1 от Вътрешните правила на съвета на бюрата всяка Зелена карта, представена в държава, за която е валидна, като издадена под контрола на бюро, трябва да бъде гарантирана от него, дори и ако е неистинска, неавтентична или подправена. Поради това е направен извод, че за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 04.01.2018 г., но не по-късно от 04.04.2018 г. да се произнесе по нея. С писмо от 15.05.2018 г. Н. се е произнесло по претенцията със закъснение повече от един месец, като е отказало плащане на обезщетение. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 05.04.2018 г. в [населено място].

3. По претенция № BG18RO00241:

Претенцията е предявена от увреденото лице на 09.03.2018 г. пред [фирма] за изплащане на обезщетение за имуществени вреди. С писмо от 02.04.2018 г. [фирма] е изпратило преписката, ведно с представените по нея доказателства за последваща обработка от Н.. Поради това е прието, че за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр.чл.496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 02.04.2018 г., но не по-късно от 02.07.2018 г., да се произнесе по нея. Н. се е произнесло по претенцията с плащане на обезщетение на 06.08.2018 г. (видно от платежно нареждане), със закъснение повече от един месец. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 03.07.2018 г.

4. По претенция № BG18GB00243:

Претенцията е предявена от увреденото лице на 16.01.2018 г. пред [фирма] за изплащане на обезщетение за имуществени вреди. С писмо от 14.03.2018 г. [фирма] е изпратило преписката, ведно с представените по нея доказателства за последваща обработка от Н.. Поради това е прието, че за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 14.03.2018 г., но не по-късно от 14.06.2018 г., да се произнесе по нея. Н. се е произнесло по претенцията с плащане на обезщетение на 29.08.2018 г. (видно от платежно нареждане), със закъснение повече от два месеца след изтичане на законоустановения срок. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 15.06.2018 г. в [населено място].

5. По претенция № BG18IR00285:

Претенцията е предявена пред Н. за изплащане на обезщетение за имуществени вреди на 11.06.2018 г. Поради това за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 11.06.2018 г., но не по-късно от 11.09.2018 г. да се произнесе по нея. Към датата на извършване на проверката - 14.09.2018 г., по претенцията не е налице произнасяне от страна на Н. по смисъла на чл. 496 от КЗ. От

проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 12.09.2018 г. в [населено място].

6. По претенция № BG18SK00069:

Претенцията е предявена пред Н. за изплащане на обезщетение за имуществени вреди на 25.01.2018 г. Поради това за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 25.01.2018 г., но не по-късно от 25.04.2018 г. да се произнесе по нея. Н. се е произнесло по претенцията с плащане на обезщетение на 25.07.2018 г. (видно от платежно нареждане) със закъснение от три месеца. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 26.04.2018 г. в [населено място].

7. По претенция № BG18TR00081:

Претенцията е предявена пред Н. на 12.02.2018 г. за изплащане на обезщетение за имуществени вреди. Поради това за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496 ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 12.02.2018 г., но не по-късно от 14.05.2018 г. да се произнесе по нея. Към датата на извършване на проверката - 14.09.2018 г., по претенцията не е налице произнасяне от страна на Н. по смисъла на чл. 496 от КЗ. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 15.05.2018 г. в [населено място].

8. По претенция № BG18E00113:

Претенцията е предявена от увреденото лице на 14.08.2017г. пред кореспондента на отговорния застраховател за България „Е. - България” за изплащане на обезщетение за имуществени вреди. С писмо от 27.09.2017 г. „Е. - България” е изпратило преписката, ведно с представените по нея доказателства за последваща обработка от Н.. Поради това за Н., съгласно чл. 512, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, е възникнало задължение в срок три месеца от предявяване на претенцията, а именно - 27.09.2017 г., но не по-късно от 28.12.2017 г. да се произнесе по нея. Н. се е произнесло по претенцията с плащане на обезщетение на 15.06.2018 г. (видно от платежно нареждане), със закъснение повече от пет месеца след изтичане на законоустановения срок. От проверяващите е констатирано извършено нарушение на разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Нарушението е извършено на 29.12.2017 г. в [населено място].

Срещу съставения АУАН № Р-06-1319/13.11.2018 г. в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са постъпили писмени възражения от страна на Н., които са преценени от АНО като неоснователни и е издадено атакуваното НП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП, същите са издадени от компетентни органи, коректно са отразени описанията на нарушенията, включително дата на извършването им. Изложени са мотиви защо съдът не приема за основателни възраженията на сдружението за липса на съставомерност на нарушенията, като е приел, че се установява безспорно извършването на всички 8 нарушения на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Приел е също, че в случая не се касае за маловажни случаи на нарушения и е неприложим чл. 28 от ЗАНН, а

наложените санкции са в законоустановения минимум и в този смисъл съответстват на тежестта на нарушенията.

Така постановеното решение е правилно и не страда от релевираните с жалбата пороци, водещи до неговата отмяна.

На първо място, неоснователно е възражението на касатора, че районният съд не е изложил мотиви относно всяко от нарушенията. Видно от съдържанието на атакуваното решение за всяко от нарушенията е установена и анализирана релевантната фактическа обстановка, като е формиран извод за припокриване на състава на нарушение, визиран в разпоредбите на чл. 512, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ. Отделно е отговорил на направените възражения относно претенции с номера BG18MK00002, BG18RO00241, BG18IR00285.

Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. В този срок застрахователят трябва да се произнесе, като 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: а) отказва плащане, или б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен /ал. 2 от с.з./. В настоящия случай не се спори по фактите, включително относно датите на предявяване на претенциите и на произнасяне от страна на касатора, както и определените от контролните органи дати на извършване на нарушенията. Изложените в жалбата аргументи касаят приложението на закона и по специално твърди се, че спрямо Н. следва да се прилагат Вътрешните правила на Съвета на бюрата, които предвиждат различен ред и срокове за разглеждане на претенциите.

Съгласно разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от КЗ „когато към бюрото или кореспондента се предяви претенция за обезщетение, се прилага чл. 496“. В последната норма е определен крайният срок за произнасяне на застраховател по предявена към него претенция за обезщетение по реализиран застрахователен риск, покрит със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. След като законодателят ясно е препратил към общите правила за произнасяне по претенции по застраховка „Гражданска отговорност“ и в случаите, касаещи Н., макар в КЗ да има нарочна уредба за Бюрото в Глава четиридесет и осма, то се явяват неоснователни възраженията, че в случая приложими са Вътрешните правила на Съвета на бюрата. Те не могат да дерогират приложението на изричен правна норма, закрепена в закон, какъвто е чл. 512, ал. 1 от КЗ, съответно чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 КЗ. Изрично са изключени правилата на чл. 496 от КЗ единствено в случаите, когато Бюрото действа като Компенсационен орган, какъвто не е настоящият.

На следващо място, както правилно се е аргументирал СРС, е без значение, че процедурата по произнасяне по претенциите налага кореспонденция с чужд застраховател. Това, както е посочено в мотивите на решението, касае организационни въпроси и не може да бъде оправдание за неизпълнение на задължението за произнасяне в срок. Буди недоумение аргументът, че за да спази 3-месечния срок за произнасяне, Бюрото е трябвало да постанови отказ. Организацията на работата по разглеждане на претенциите и намиране на външни изпълнители, както се сочи в писмената защита на касатора, са обстоятелства във

властта на Бюрото и не могат да бъдат оправдания за нарушаване на закона, или за отказ от разглеждане на претенциите и постановяване на незаконен отказ във вреда на ползвателите на застрахователни услуги. На следващо място, обстоятелството, че Бюрото не е търговец, не го освобождава от изпълнение на задълженията му по произнасяне по предявените претенции, тъй като то не е елемент от фактическия състав на чл. 512, ал. 1 от КЗ, който препраща към чл. 496 от КЗ.

С оглед на изложеното настоящият касационен състав намира, че Бюрото е имало задължение на основание чл. 512, ал. 1 от КЗ, във връзка с чл. 496, ал. 2, във вр. с ал. 1 от КЗ да се произнесе по предявените претенции в срок до 3 месеца от предявяването им. Конкретно намира за доказано следното:

По претенция № BG18MK00002, предявена пред Н. на 02.01.2018 г., не се е произнесъл в срок до 02.04.2018 г. По претенция № BG18TR00006, предявена пред Н. на 04.01.2018 г., не се е произнесъл в срок до 04.04.2018 г. По претенция № BG18RO00241, предявена на 02.04.2018 г., не се е произнесъл в срок до 02.07.2018 г. По претенция № BG18GB00243, предявена на 14.03.2018 г., не се е произнесъл в срок до 14.06.2018 г. По претенция № BG18IR00285, предявена пред Н. на 11.06.2018 г., не се е произнесъл в срок до 11.09.2018 г. По претенция № BG18SK00069, предявена на 25.01.2018 г., не се е произнесъл в срок до 25.04.2018 г. По претенция № BG18TR00081, предявена пред Н. на 12.02.2018 г., не се е произнесъл в срок до 14.05.2018 г. По претенция № BG18E00113, предявена пред НББААЗ на 27.09.2017 г., не се е произнесъл в срок до 28.12.2017 г.

С това касаторът е извършил 8 отделни нарушения на чл. 512, ал. 1 КЗ, във връзка с чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ, наказуеми с разпоредбата на чл. 644, ал. 1 от КЗ. Наложено наказание е в размера на законоустановения минимум, поради което не подлежи на ревизия.

С оглед направените възражения за маловажност на нарушенията настоящият касационен състав споделя извода на районния съд, че в случая се касае за особено значими обществени отношения, които подлежат на засилена закрила. Освен това не е основателен аргументът на касатора, че за потребителите на застрахователни услуги не са настъпили вреди. Забавеното произнасяне по претенциите несъмнено е накърнило интересите им, както имуществените, така и неимуществените, създавайки несигурност относно обезщетяването на понесените от тях вреди, още повече че забавата е продължила дълъг период от време, а по част от претенциите е постановен отказ. Поради това процесните нарушения не се открояват с по-ниска степен на обществена опасност и не могат да бъдат квалифицирани като маловажни.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде присъдена сумата от 120 лв. с оглед фактическата сложност на делото по обжалване на НП, с което са наложени 8 отделни наказания за 8 отделни административни нарушения.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1,

изр.2 и ал. 5 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.03.2020 г. на СРС, НО, 101 с-в, по н.а.х.д. № 8077/2019 г..

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“, със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет. 2, да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 120 /сто и двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. ....

2. ....